

1

LA DOUĂZECI ȘI OPT DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: JOI, 15 SEPTEMBRIE 2005

**Gara din Nordenham, la o sută patruzeci
și cinci de kilometri vest de Hamburg**

Fabel nu putu să nu remarce ironia faptului că stația Nordenham era punctul terminus al căii ferate. Acesta era locul în care se sfârșea călătoria lor, din mai multe privințe. Ajunseseră într-un punct mort și nu mai aveau încotro să apuce de-aici.

Farurile mașinilor de poliție înșiruite de cealaltă parte a căii ferate luminau peronul de parcă era o scenă de teatru. Imaginea avea ceva straniu: îți dădea senzația de duritate și limpezime deopotrivă. Până și fațada tencuită a gării părea oarecum decolorată: marginile sale erau de-o claritate nefirească, asemenea unei schițe arhitecturale sau unei scene de teatru, pe care se profila umbrele gigantice ale celor două siluete de pe peron, una stând în picioare, iar cealaltă în genunchi.

Lumina cea mai intensă, mai pătrunzătoare venea de la cutitul ce scânteia în mâna siluetei aflate în picioare, înconjurate de o aură luminoasă, în spatele bărbatului îngenuncheat.

Mintea lui Fabel începu să analizeze febril multiplele deznodăminte posibile ale acestei situații. Orice avea să zică, orice avea să întreprindă, consecințele erau inevitabile; urma să se declanșeze un sir întreg de evenimente. Iar unul dintre acestea avea să fie, probabil, moartea mai multor persoane.

Îl dorea capul de la atâtă presiune. În ciuda anotimpului în

care se aflau, aerul noptii avea un gust searbăd, iar respirația sa desena fantome cenușii, ce se ridicau în văzduh, parcă nerăbdătoare să părăsească peisajul dezolant de jos, de pe pământ. Aerul părea prea rarefiat ca să poată purta orice alte sunete în afara de găfăielile disperate ale bărbatului îngenuncheat. Fabel aruncă o privire înspre polițistii din echipa sa, care stăteau nemîșcați, în poziția de tragere. Aveau cu toții o expresie impasibilă, ce premerge în general deciziei de a ucide pe cineva. Își concentră atenția asupra Mariei, mai cu seamă: chipul acesteia era livid, ochii albaștri îi scânteau ca de gheătă, oasele și mușchii i se reliefau sub pielea întinsă a mâinii încleștate pe revolverul SIG-Sauer automat.

Fabel dădu din cap aproape imperceptibil, sperând ca echipa lui să-i observe gestul și să-l ia drept un semnal de retragere.

Îl privi cu atenție pe bărbatul care stătea în mijlocul peronului, scăldat în lumina orbitoare. Fabel și echipa lui se căzniseră luni în șir să descopere identitatea ucigașului pe care îl urmăreau. În cele din urmă se dovedise că acesta avea mai multe nume: lui îi plăcea să-și spună „Franz cel Roșu”¹, căci, în virtutea gândirii sale deformate, se considera un luptător, un cruciat, pe când media, în determinarea sa plină de înflăcărare de a semăna teama și teroarea în rândul publicului, îl botezase „Frizerul din Hamburg”. Dar acum Fabel cunoștea numele lui adevărat.

Înaintea lui Franz cel Roșu, întors cu fața în aceeași direcție, se afla un bărbat de vîrstă mijlocie, pe care acesta îl silise să înguncheze. Franz cel Roșu avea mâna însipătă în părul cărunt al acestuia și îl trăgea cu putere, arcuindu-i și dezgolindu-i gâtul alb. Mai sus, deasupra feței schimonosite de groază, fruntea bărbatului era brăzdată de o tăietură lungă, dreaptă, ce se întindea de la o tâmplă la cealaltă, chiar dedesubtul liniei părului. Rana se căscă ușor când Franz cel Roșu îl trase de păr, smucindu-i capul pe

spate. Sâangele șiroia pe fața bărbatului îngenuncheat, care scoase un scâncet ascuțit, ca de animal rănit.

În tot acest răstimp, lama cuțitului din mâna lui Franz cel Roșu sclipea în noapte, trădându-i intențiile sinistre.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel! Glasul bărbatului îngenuncheat suna ascuțit, tremurător din pricina fricii care îl gătuia. Ajută-mă... Te rog... Ajută-mă, Fabel...

Fabel îi ignoră rugămintea și rămase cu privirea pironită pe chipul lui Franz cel Roșu. Își ridică mâna, ca pentru a dirija traficul.

— Ușurel... calmează-te. N-am de gând să-ți fac jocul. Nimeni de-aici n-are de gând să-ți facă jocul. N-o să acționăm cum ai vrea tu. În seara asta istoria nu se va repeta.

Franz cel Roșu râse cu amărăciune. Mâna în care ținea cuțitul zvâncni brusc și, din nou, lama scânteie, într-o străfulgerare orbitoare.

— Chiar crezi că o să-i dau drumul? Nemernicul ăsta... Îl înșfăcă din nou de păr și-l smuci cu putere pe bărbatul aflat în genunchi, care scoase un nou vaiet de durere, încăndu-se în propriul sânge. Nemernicul ăsta m-a trădat, s-a lepădat de toate lucrurile în care noi credeam. S-a gândit că moartea mea avea să-i deschidă calea spre o viață nouă. La fel au gândit și ceilalți.

— Astea-s niște aiureli... rosti Fabel. Nu tu erai cel care a murit.

— Oare? Atunci cum se face că, în timp ce mă căutai, ai început să te îndoiescă de toate convingerile tale de dinainte? Moartea nu există, în sensul propriu-zis al cuvântului; există doar aducerea aminte. Singura deosebire dintre mine și oricine altcineva e că mie mi s-a îngăduit să îmi aduc aminte, ca și cum aş privi pe o fereastră. Îmi amintesc totul. Făcu o pauză, iar liniștea care se asternu era întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unei mașini ce străbatea, târziu în noapte, străzile orașului Nordenham, undeva dincolo de gară. Zgomotul părea să vină dintr-un alt univers. Bineînțeles că istoria se va repeta. Aceasta e atributul istoriei. Pe mine m-a repetat... Te mândrești cu faptul că ai studiat istoria în tinerețe. Dar oare ai înțeles-o vreodată cu

¹ Red Franz (Franz cel Roșu) – nume atribuit cadavrului unui bărbat descoperit în Mlaștina Bourtanger din Germania și numit astfel datorită culorii părului, a bărbii și a sprâncenelor. Se presupune că bărbatul în cauză ar fi trăit cândva între anii 200 și 400 d.Hr. (n.tr.)

adevărat? Noi, oamenii, suntem simple variajuni ale aceleiași teme – cu toții. Ceea ce a fost va fi din nou. Cel care a trăit o dată va trăi din nou. Iar și iar. Istoria înseamnă noi începuturi. Istoria înseamnă creație, nu nimicire.

– Atunci creează-ți propria istorie, i-o aruncă Fabel. Schimbă lucrurile. Hai, renunță, omule! În seara asta istoria nu se va repeta. În seara asta nu va muri nimeni.

Franz cel Roșu zâmbi. Zâmbetul său era tăios ca un bisturiu și rece precum cuțitul din mâna sa.

– Așa să fie oare? Ei bine, o să vedem, *Herr* comisar-șef.

Lama cuțitului alunecă fulgerător de-a curmezișul gâtlejului bărbatului îngenuncheat.

Se auzi un țipăt, urmat de o împușcătură.

2.

ECHINOCTIUL DE PRIMĂVARĂ, ANUL 324 D.HR.

**O mie șase sute optzeci și unu de ani înainte
de prima crimă: Mlaștina Bourtanger, Saxonia Inferioară**

Cerul era senin, de un albastru șters, contrastând puternic cu întunecimea mlaștinii informe.

Se plimba cu un aer semet, plin de demnitate. Propria goliune nu-l stânjenea, nici nu-l înjosea: aerul și soarele îi învăluiau trupul ca niște veșminte regale. Părul său bogat, proaspăt spălat și parfumat strălucea ca aurul în lumina zilei. Chipurile atât de familiare, pe care le cunoștea de-o viață, erau însirate de-o parte și de cealaltă a podețului de lemn ce traversa terenul mocirlos și, la apariția despuiatei procesiuni, izbucniră în urale.

Înainta înconjurat de însoțitorii săi: preotul, căpetenia oștirii, preoteasa și garda de onoare. Pe tot traseul, glasurile celor din mulțime înlătu strigăte de adulătie. Printre ele se numărau și vocile femeilor care îi deveniseră soții în zilele precedente, unele dintre ele fiind de rang nobil. Iată că reușise: originea sa umilă era uitată cu desăvârșire, nu mai avea acum nici o importanță. Ziua aceasta, actul acestuia îl înălța mai presus de statutul oricărei căpetenii, al oricărui rege. Era aproape un zeu.

În timp ce el își continua marșul triumfal, mulțimea începu să cânte. Era un cântec care vorbea despre începuturi și sfârșituri; despre Renaștere; despre soare și lună și despre înnoirea anotimpurilor. Despre ciclul măreț, fascinant și misterios al vieții. Însă subiectul principal al cântării era propria sa Renaștere. O Renaștere glorioasă. Avea să fie schimbat, să se nască din nou.

Avea să primească o nouă viață, mai bună, mai curată.

Împreună cu restul cortegiului se apropiere de capătul podețului de lemn. Observă pe marginea mormanicul de crengi de alun pe care le adunaseră spre a le așterne deasupra lui împreună cu o grămadă de pietre, astfel încât să nu le poată da la o parte înainte să vină momentul potrivit. Ajunseră la capătul podețului și suprafața sticloasă a bazinului li se ivi în fața ochilor, reflectând în apele întunecate întinderea albastră a firmamentului.

Sosise vremea.

Simți cum inima începe să-i zvâcnească în piept. Coborî de pe podețul de lemn și privi în jurul său cu înfrigurare, contemplând cu nesaț toate lucrurile din preajmă: iarbă mâloasă ce-i mânăgâia picioarele goale; aerul și soarele ce-i dezmerdau pielea; mâinile puternice ale celor doi ostași din garda sa de onoare, care îl apucaseră strâns de braț. Cei trei bărbați păsiră împreună în bazinul din fața lor. Se cufundără în apă până la mijloc și în scurt timp el simți o răceală întepătoare în jurul picioarelor goale și al organelor genitale.

Începu să respire precipitat, în timp ce inima îi bătea tot mai repede, de parcă ar fi simțit și ea că în curând avea să încrèmească și căuta să profite de aceste ultime câteva clipe de viață. Trebuia să credă. Se forță să credă. Era singura cale de a-și păstra calmul, de a se împotrivi valului de panică ce amenința să-l sufoce, năpustindu-se parcă asupra lui de sus, de pe podeț, nevăzut și neauzit de cei din jur.

Preoteasa lăsa să-i alunecă mantia jos de pe umeri și intră goală în bazin. Își duse la piept mâna în care ținea strâns cuțitul de sacrificiu. Lama cuțitului scânteie în lumina soarelui. Era un biet cuțitaș: el fusese un războinic încercat și parcă nu-i venea să credă că acest obiect decorativ avea să-i curme viață. Preoteasa stătu în fața lui, apele întunecate încercuindu-i mijlocul, într-un contrastizar cu pielea ei palidă. Se înălță pe vârfuri și-si aşeză palma pe fruntea lui, murmurând o incantație ritualică. El se supuse apăsării blânde a mâinii femeii, cum știa că trebuie să se întâmplă, și se lăsa încet pe spate, în apă. Capul i se cufundă

treptat, până când apele traseră un văl negru, de nepătruns, peste lumina soarelui.

Cei doi servitori îl țineau încă de subsuori, dar acum simți mai multe mâini pe trupul său, apucându-l de picioare. Ochii îi erau deschiși. De jur împrejurul lui, mlaștina se învolbura neagră și groasă, parcă nelămurită căruia element îi aparține: pământului sau apei. Părul auriu i se unduia în jurul capului, însă apa noroioasă îi răpise strălucirea de altădată.

Își ținu respirația. Știa că n-ar trebui să facă asta, însă instincțul îi spunea să se agațe de ultimul strop de aer din plămâni, de ultima fărâmă de viață din trupul său. Plămâniile începură să îi cersească oxigen și, pentru prima oară, se smuci de sub mâna preotesei. Aceasta îl împinse înapoi, ușurel, în timp ce strânsaarea de la nivelul brațelor și al picioarelor devine mai puternică, scufușându-l tot mai adânc, până când cioturile ferigilor și bolovanii de pe fundul apei îi zgâriară spatele.

Panica pe care o simtise dându-i târcoale mai devreme se năpusti acum asupra lui, răcnindu-i în ureche că n-avea să urmeze nici o renaștere, nici un nou început. Nimic, doar moartea. Era rândul lui să răcnească, iar urletul său luă forma unui ciorchine uriaș de bule de aer, care își croi drum prin apa întunecată și urcă la suprafață, la lumina zilei, pe care el n-avea s-o mai vadă niciodată. Apa rece, cu gust sălcii îi năvăli în gură și în gâtlej. Avea gust de țărăna și de viermi, de rădăcini și de plante putrezite. De moarte. Îi inundă plămâniile însăspăimântați. Se zvârcoli și se smuci din toate puterile, dar parcă tot mai multe mâini îl apucau, împingându-l spre fundul apei, trimițându-l la moarte.

În clipa aceea simți pe gât lama cuțitului din mâna preotesei, iar apa din jurul său devine și mai întunecată. Mai roșie.

Însă se dovedi că greșise: avea să renască, la un moment dat. Dar aveau să treacă mai bine de șaisprezece veacuri până să revadă lumina zilei, iar părul său auriu avea să devină roșu ca focul.

Abia atunci avea să revină la viață. Cu numele de Franz cel Roșu.

LIBRIS

3.

OCTOMBRIE 1985: CU DOUĂZECI DE ANI ÎNAINTE DE PRIMA CRIMĂ

**Gara din Nordenham, la o sută patruzece
și cinci de kilometri vest de Hamburg**

Principala gară a localității Nordenham era situată pe barajul construit pe râul Weser. Era o după-amiază de octombrie și în gară se afla o familie care aștepta sosirea trenului. Clădirea masivă a gării, peronul și sinele de otel ale căii ferate erau scăldate în lumina soarelui de toamnă târzie, care strălucea fără să dea însă pic de căldură.

Stăteau toți trei – tatăl, mama și copilul – în capătul cel mai îndepărtat al peronului. Tatăl, înalt și slab, avea în jur de treizeci și cinci de ani. Părul său, destul de lung și bogat, închis la culoare, era pieptănat cu grija spre spate, dezvelind o frunte largă, iar la vârfuri se ondula ușor, în bucle rebele ce se revârsau peste gulerul paltonului. Perciunii lunghi și negri ce-i încadrau chipul, mustața și barbișonul, la fel de închise la culoare, îi scotea și mai mult în evidență tenul palid și buzele de un roșu aprins. Mama era înaltă și ea: cu doar câțiva centimetri mai scundă decât bărbatul, avea ochii de un albastru-cenușiu, iar părul lung și blond îi ieșea de sub căciulița de lână. Era îmbrăcată cu un palton de culoare cafenie, lung până la glezne, iar pe umăr îi atârnă o geantă mare, tricotată, viu colorată. Băiatul avea în jur de zece ani și era înalt pentru vîrstă lui, trăsătură moștenită, evident, de la părintii săi. Asemenea tatălui său, avea chipul palid, cu o expresie tristă, și părul ondulat, de un negru contrastant.

– Așteaptă aici cu copilul, spuse tatăl pe un ton bland, dar ferm. Dădu la o parte de pe fața femeiei o șuviță blondă-cenușie

ce-i ieșise de sub căciuliță. O să-l abordez pe Piet de unul singur, de îndată ce-și face apariția. Dacă se ivește vreo complicitate, iei copilul și dispărăți din gară.

Femeia încuviaintă din cap, fără să comenteze, dar în ochi i se citea o expresie de teamă. Bărbatul îi zâmbi și o strânse ușor de braț, după care se îndepărta de ea și de băiat. Se îndrepta spre mijlocul peronului și rămase acolo, în așteptare. Un lucrător la căile ferate Deutsche Bahn ieși din biroul de întreținere, coborî de pe peron pe linia ferată și începu să se plimbe de-a lungul șinelor, cu o vizibilă mulțumire de sine. O femeie de vîrstă mijlocie, îmbrăcată cu opulență și lipsă de bun-gust tipice burgheziei vest-germane, ieși din agenția de bilete și se opri la o distanță de vreo zece metri în dreapta bărbatului. Acesta părea să nu dea atenție la ceea ce se petrecea în jurul său, dar în realitate ochii îl urmăreau fiecare mișcare a fiecărui personaj din gară.

Dinăuntru agenției de bilete își făcu apariția o altă persoană, care se opri tot pe peron. Era un ins înalt și uscățiv, la fel ca primul bărbat, dar părul său, lung și blond, era prins într-o coadă de cal. Fața sa îngustă, ascuțită era ciupită de vîrsat, o boală de care suferise cu mult timp în urmă, probabil în copilarie. Gesturile și privirea sa păreau, la fel ca în cazul primului bărbat, voit dezinteresat; dar, spre deosebire de brunet, ochii și mișcările sale trădau încordarea, neliniștea.

Se aflau acum la doar câțiva metri distanță unul de celălalt. Expressia gravă a bărbatului cu părul negru se dizolvă într-un zâmbet larg, asemenea soarelui ce se ivește dintre nori.

– Piet! rosti el cu entuziasm, dar păstrându-și calmul.

Bărbatul cu părul blond nu schiță nici un zâmbet.

– Ti-am spus că nu e recomandabil să ne vedem aici, spuse el. Vorbea o germană în care se deslușea accentul olandez, mai ales în felul în care pronunța consoanele sibilante¹. Ti-am spus să nu vîi. N-a fost o idee bună, în nici un caz.

Brunetul continuă să zâmbească, aparent neafectat de cuvintele

¹Cuvintă sibilantă sau sunet sibilant – consoană articulată prin apropierea vîrfului lippului de altfel superioară; consoană șuierătoare sau siflantă (n.tr.)